

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku J. K. i R. K.

przy uczestnictwie [...] Bank [...] S.A. w W., M. S. i P. K.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 sierpnia 2012 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestnika [...] Bank [...] S.A. w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawców J. K. i R. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 marca 2012 r. uchylającego orzeczenie referendarza sądowego i oddalającego wniosek o dokonanie wpisu w dziale III księgi prawa wieczystej dzierżawy i prawa najmu na rzecz M. S. i P. K..

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego wnioskodawcy zarzucili naruszenie prawa materialnego, to jest art. 76 ust. 3 w związku z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003. Prawo upadłościowe i naprawcze oraz art. 63 k.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący sformułowali zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: „Czy złożenie wniosku o dokonanie wpisu prawa osobistego w dziale III księgi wieczystej stanowi obciążenie opisanej w niej nieruchomości, wobec czego dla dokonania tej czynności wymagana jest zgoda tymczasowego nadzorcy sądowego ustanowionego w toku postępowania w przedmiocie ogłoszenia upadłości jednego ze współwłaścicieli tej nieruchomości, pomimo tego, że prawo osobiste, którego dotyczył wniosek o dokonanie wpisu, ustanowione zostało jeszcze przed złożeniem wniosku o ogłoszenie upadłości?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, jeżeli skarżący powołuje się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien wykazać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, co wymaga przedstawienia tego zagadnienia przez jego odpowiednie sformułowanie, wskazania przepisu prawa, na tle którego powstało, przedstawienia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, iż mają one tak poważny i uniwersalny charakter, że wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia

sprawy i innych podobnych spraw, lecz istotnego także dla rozwoju prawa (porównaj między innymi orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07 - nie publ.).

Skarżący nie sprostali tym wymaganiom, nie wskazali przepisu prawa na tle którego powstało przedstawione zagadnienie, nie przedstawili żadnych istotnych i poważnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych powstałych na jego tle wskazanych zagadnień, jak również nie wykazali jego uniwersalnego lub precedensowego charakteru i konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, którego zadaniem nie jest rozstrzyganie każdej wątpliwości prawnej powstałej w sprawach rozpoznawanych przez sądy powszechne, powołane do dokonywania wykładni i stosowania prawa, lecz jedynie wypowiedanie się w kwestiach o rzeczywiście zasadniczym, poważnym i uniwersalnym charakterze, nierozwiązanych dotychczas w doktrynie i orzecznictwie. Należy zatem uznać, że nie skarżący nie sformułowali w sposób czytelny żadnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Podkreślenia wymaga jednocześnie, że uzasadnienie podstaw skargi (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) stanowią odrębne i niezależne elementy skargi, pełniąc w niej odmienną rolę, a zatem powinny być w skardze przedstawione oddzielnie, choć nie można wykluczyć, że podniesione w nich argumenty będą się częściowo powtarzać (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52; z dnia 3 grudnia 2003 r., I CK 421/03, Prok. i Pr. 2004, nr 2, poz. 38).

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz na podstawie § 7 pkt 5 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]